gil istumise aset enam ei olnud. Ja kui ta neid inimesi terasemalt tähele panema hakkas, tundis ta, et need kõik tema endised sugulased, kes juba ammugi surnud olnud, wana moodi riietes ja kahwatanud nägudega. Needsamad ei räägkinud ega laulnud, waid mühin ja kahin oli kuulda.

Seal tõusis üks sugulane istmelt ülesse, astus wana emakese ette ja ütles temale: „Waata sinna altari poole, seal näed sa oma poegi!“ Emakene löi silmad sinna poole ja nägi omi mõlemid poegi, ühte wõllasambas rippuwad ja teist ratta peale siutud olewat.

„Näed sa nüid, emakene!“ ütles sugulane, nõnda oleks nendega sündinud, kui Jumal ei oleks neid nende nooruspõlwes, kui ilmasüita lapsukesi enese juurde wõtnud. Ära kurwasta ega nurise mitte Jumala wastu, sest: mis Jumal teeb, on hästi tehtud!

Emakene läks wärisedes kodu ja tänas Jumalat oma põlwede peal, et Tema paremine on teinud, kui et tema seda mõtelda oleks wõinud, ja palus oma eksitust andeks. Sest ärkas tema üles ja sai aru, et Jumal sellel wiisil Oma tarka nõuu temale äraseletada oli tahtnud, mis tema omas rumaluses mitte õige ei arwanud olewat, ja palus ka nüid ilmsi weel Temalt oma rumalust andeks.

Kolm päewa hiljem seda nägemist, läks ka temagi ära siit oma mehe, laste ja sugulaste juurde.

Halastamata õde.

„Ah! Õde on õe wastu halastamata? Siis peab taewas ja maa kokku langema, kui see päälkiri tõsi on, mis asjade aruandja omas lisandikus awaldab!“ ütleb mõni, kellel „Jumala-weri“ südames on. Seesugust ütelust olen mina aga arwa kuulnud, ja sellest on siis tunda, et tõeste neid wähe on, kelledel Jumala-weri südames, oma õe ehk wenna peale mõtelda ja järele pärida, kuidas nende käsi ka käib, kas elawad külluses wõi puuduses, wõi kudas elujärg on? Suurem hulk on

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1888, lk. 22